

ת"פ 59968/01/17 - מדינת ישראל נגד יורי מאירוב

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 59968-01-17

מ"ת 59990-01-17

מספר פל"א 28149/2017 מספר פל"א 37938/2017

לפני כבוד השופטת שושנה פיינסוד-כהן

מדינת ישראל

נגד

יורי מאירוב

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד נועה דננברג מלול

הנאשם - נוכח

הסנגור - עו"ד פיראס עבד בהעברה מעו"ד אולג פרגין, מטעם הסנגוריה הציבורית

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות באישום אחד מתוך שני אישומים שייחס לו כתב האישום.

עמוד 1

הנאשם הורשע באישום הראשון על פיו ביום 18.1.17 בקניין בכרמיאל נטל ונשא מכשיר טלפון נייד בסך של 550 ₪ השייך למתלוננת. על פי העובדות בהן הורשע, אזי כאשר המתלוננת עלתה במדרגות הנעות, שייך את ידו לעבר תיקה האישי, נטל ממנו את מכשיר הטלפון ואז רץ מטה במדרגות הנעות, נגד כיוון התנועה, נמלט מן המקום כאשר הטלפון בידיו.

2. לאור האמור לעיל, הורשע הנאשם בעבירת גניבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

3. כאמור, זוכה הנאשם מהאישום השני הכלול באותו כתב אישום, גם זאת לאחר שמיעת ראיות וזאת בגין עבירה שיוחסה לו גם כן של עבירת גניבת טלפון נייד כמה ימים לאחר מכן.

4. הערך המוגן שנפגע מן העבירה הינו זכות הקניין. העבירה מגנה על זכותו של אדם לשאת רכושו מבלי לחשוש מנטילתו. הדברים מקבילים משנה תוקף כאשר מדובר בגניבת הרכוש שהוא נמצא בחזקת האדם בתיק אותו הוא נושא על גופו. כך שלא רק הרכוש ניטל ממנו אלא גם תחושת הבטחון האישי כאשר אדם אחר יכול ליטול זאת מידי.

5. באשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה בהן יש להתחשב בבוא ביהמ"ש לקבוע את מתחם הענישה (סעיף 40 ט לחוק העונשין, התשל"ז-1977). יש לציין את התכנון שקדם לביצוע העבירה. תכנון זה נראה בבירור בסרטון המתעד את אופן ביצוע העבירה, שם רואים את הנאשם יושב ומחכה להזדמנות, מזהה את המתלוננת, עולה אחריה ומבצע את זממו. המתלוננת חשה בדחיפה על פי עדותה. הנזק שיכל להגרם מביצוע העבירה, אף גדול יותר מאובדן טלפון כפי שנגרם בפועל וכולל אף את הבהלה והיכולת למעוד.

6. קביעת מתחם הענישה איננה מתחשבת בנסיבותיו האישיות של הנאשם ובנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה אלא רק בערך המוגן שנפגע, בעיקרון המנחה של הלימה ובנסיבות המתוארות בסעיף 40ט האמור.

7. שמעתי טענות הצדדים באשר למתחם הענישה. מקובל עלי הרף התחתון לו טוען הסנגור בדמות מאסר מותנה אשר אמור להיות שמור למקרים חריגים לקולא ובנסיבות אישיות מתאימות ולצד זאת, הרף עליון של 12 חודשי מאסר אשר יש בו כדי לבטא את החומרה של נטילת הטלפון, כמעט מידה של המתלוננת.

8. באשר למיקומו של הנאשם בתוך המתחם, יש לציין כי מדובר בנאשם יליד שנת 1982. בעברו הרשעות לא מעטות בעבירות אלימות ורכוש. הנאשם לא נטל אחריות וניהל שמיעת ראיות. אין לזקוף זאת לחובתו נוכח העובדה כי זוכה מאחד האישומים. יחד עם זאת, הנאשם זיהה את עצמו בסרטון המתעד את האירוע עוד במעמד החקירה וניהל תשובות חמקניות בנושא זה. כך שלא תעמוד לזכותו הטענה כי הודה בהזדמנות הראשונה או כל דבר דומה. יחד עם זאת, ניהול הראיות לא יעמוד לחובתו.

9. במסגרת עברו של הנאשם, הורשע הנאשם במסגרת ת.פ. 27594-09-16 בעבירות, הפרת הוראה חוקית

וקבלת נכסים שהושגו בעוון. גזר דינו באותו תיק ניתן ביום 20.11.16, במסגרת גזה"ד הושת על הנאשם בין היתר מאסר מותנה בן 3 חודשים שתקופתו 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור על העבירה בה הורשע (ת/16). הצדדים חלוקים באשר לשאלה האם מאסר על תנאי זה הינו בר הפעלה בגין העבירה בה הורשע הנאשם בתיק בפניי.

10. גזה"ד בת.פ. 27594-09-16 קובע כדלהלן -

"מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופה זו על אחת העבירות בהן הורשע בתיק זה ויורשע עליה."

הנאשם הורשע באותו תיק בין היתר בעבירת "קבלת נכסים שהושגו בעוון, עבירה לפי סעיף 412 לחוק העונשין, התשל"ז-1977". עבירה זו מוגדרת בחוק העונשין כדלהלן -

"המקבל, בעצמו או על ידי שלוח דבר, כסף, נייר ערך או כל נכס אחר, כשהוא יודע כי בעוון נלקח, הושג, נשלחה בו יד או נעשה בו, והנוטל עליו בעצמו או על ידי שלוח, לבדו וביחד עם אחר, את השליטה או העשייה בנכס כאמור, דינם כדין מבצע אותו עוון".

העבירה בה הורשע הנאשם בתיק שבפניי הינה עבירת הגניבה הקבועה בסעיף 384 לחוק העונשין -

"הגונב, דינו - מאסר 3 שנים, והוא אם לא נקבע לגניבה עונש אחר מחמת נסיבותיה או מחמת טיבו של הדבר שנגנב".

10. הסנגור טוען כי מאחר ולא מדובר באותה עבירה ממש, אין להכיל את התנאי. יתרה מכך טוען הוא כי עבירת הגניבה לעומת עבירת קבלת נכסים שהושגו בעוון, אינן כוללות את אותם מרכיבים בשל העובדה כי העבירה בגינה הוטל התנאי, עבירה על פי סעיף 412 לחוק העונשין איננה כוללת יסוד של החזקת אותו חפץ שהושג בעוון אלא של קבלתו. במקרה שבפנינו הורשע הנאשם בנטילת אותו חפץ ולא בקבלתו.

11. פסק הדין המנחה לעניין זה הינו פס"ד "מסילתי", הקובע כי על מנת להפעיל את התנאי די כי העבירה בה הורשע הנאשם הלכה למעשה כוללת בחובה מבחינת יסודותיה את היסודות הקבועים בעבירות התנאי. עוד הוא מצוין כי אין צורך כי העבירה תהיה לזו שפורטה בתנאי. אינני מוצאת כי הטענה כי היסוד של קבלה לא מתקיים, יש בו כדי לשלול התקיימותו של התנאי. הקבלה כוללת הסכמה לקבל את החזקה בחפץ לידי של מבצע העבירה. קל וחומר הדבר מתקיים כאשר הנאשם עצמו הוא זה אשר נוטל את החפץ, גונב אותו ומחזיק בו בידיו לצורך שלילת קבע. הדבר חמור אף יותר ממצב בו הוא מקבל אותו מאחר. לפיכך, אינני מוצאת כי ניתן לקבוע כי במקרה זה לא מתקיימים היסודות המשותפים הנדרשים לצורך הפעלת התנאי.

12. נוכח האמור לעיל, מוצאת אני כי הנאשם מצוי בחלק המתקרב לאמצע מתחם הענישה. באשר לריצוי המאסר המותנה והמאסר אשר יושת במקרה זה, מוצאת אני כי יש לחפוף את חלקו הקט. מחד, המאסר המותנה הושת רק לפני זמן קצר אולם מאידך, כפי שדנתי לעיל, אין זהות מוחלטת בין העבירות.

13. הנני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלהלן:

א. מאסר בפועל לתקופה של 4 חודשים.

ב. הנני מורה על הפעלת המאסר המותנה אשר הושת על הנאשם במסגרת ת.פ. 27594-09-16 בן 3 חודשים.

ג. המאסרים המנויים בסעיפים א ו- ב לעיל, ירוצו כך שחודש 1 ירוצה בחופף והיתר במצטבר. סה"כ ירצה הנאשם 6 חודשי מאסר וזאת החל מיום מעצרו, 24.1.17.

ד. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים, למשך 3 שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופה זו עבירת רכוש מסוג עוון ויורשע עליה בדין.

ה. מאסר על תנאי לתקופה של 7 חודשים, למשך 3 שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופה זו עבירת רכוש מסוג פשע ויורשע עליה בדין.

ו. פיצוי למתלוננת, עד תביעה מס' 1 בסך של 550 ₪.

הפיצוי ישולם באמצעות הפקדתו בקופת ביהמ"ש עד לא יאוחר מיום 1.10.17.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום כ"א אייר תשע"ז, 17/05/2017 במעמד הנוכחים.

שושנה פיינסוד-כהן , שופטת

הוקלד על ידי סימה כהן